

CON ĐƯỜNG CHẾT
Tiểu thuyết của Đức Dũng
(NXB Hải Phòng ấn hành năm 1990)

Kỳ 9

3.

Có lẽ đã gần sáng. Ở bên ngoài cửa hang, ánh hồng đã bắt đầu rạng lên.

Trên cái giường tạm bợ trong hang, Thùy Linh và Tư Hường đang nằm bên nhau. Trên nét mặt của cô đã bớt đi những nét lo lắng, đau khổ.

Bên cạnh Thùy Linh, Tư Hường khe khẽ mở mắt. Hắn nhíu mày nhìn lên trần hang lờm chờm đọng những vệt nước lấp lánh như để nhớ lại chuyện đã qua. Sau đó, hắn nhẹ nhàng ngồi dậy. Cố gắng không để Thùy Linh thức giấc, hắn vớ lấy cái áo khoác và thong thả mặc vào người. Sau đó, hắn lặng lẽ thu dọn túi đồ và cố gắng không gây ra một tiếng động nào.

Trên khối đá Thùy Linh cũng chợt thức. Vẫn nằm nguyên trong tư thế như đang ngủ, cô kín đáo theo dõi từng động tác của Tư Hường qua đôi mắt khép hờ. Khi hắn đã thu dọn xong và đang lúi húi buộc lại dây giày trong tư thế quay lưng lại phía cô, Thùy Linh đã định ngồi dậy. Chợt ánh mắt của cô dừng lại trên chiếc túi đựng đồ của Tư Hường vẫn đang để trên khối đá, chỗ hắn vừa nằm. Một thoáng đắn đo rồi cô thò tay vào trong túi, lấy ra khẩu súng ngắn mà hắn đã bỏ vào đó từ tối qua. Cô giấu khẩu súng ấy xuống dưới lưng mình và bàn tay nắm chắc lấy báng súng.

Không biết những điều đó, sau khi buộc xong dây giày, Tư Hường rón rén nhắc cái túi đồ của hắn, khoác vào vai rồi bước ra ngoài hang. Ở đây, hắn ngoái lại nhìn người đàn bà đang nằm trên phiến đá và nhếch mép cười rồi bước đi rất nhanh, không một tiếng động.

Tư Hường vừa khuất sau vách đá, Thùy Linh cũng ngồi bật dậy. Cô ta cầm chắc súng bằng hai tay và rón rén bám theo hắn. Ở bên ngoài khi đó, bầu trời phía Đông đã hừng lên. Trong ánh sáng ban mai, Thùy Linh nhìn

thấy Tư Hường đã để túi đồ của hắn trong lòng xuống và đang lúi húi tháo dây neo. Nỗi căm giận làm cho cô không còn giữ được bình tĩnh nữa. Cô bước lên một phiến đá cao với khẩu súng giấu sau lưng và hỏi vọng xuống chỗ Tư Hường đang lúi húi tháo dây buộc xuống:

-Ông tính đi đâu?

Tư Hường giật nảy người, ngẩng lên. Hắn thấy Thùy Linh đang đứng trên một mỏm đá cách chỗ hắn khoảng mười thước. Trên khuôn mặt của hắn bỗng ánh lên một nụ cười giễu cợt. Hắn nói bằng giọng tỉnh bơ:

-Trở về đất liền. Cô hồng thấy sao!

Thùy Linh nghiêng răng nhìn thẳng vào khuôn mặt với nụ cười đều giả của hắn. Cô hỏi giọng run run:

-Vậy còn tôi?

Vẫn giữ trên mặt nụ cười ấy, Tư Hường nói thản nhiên:

-Tôi cũng định tạm biệt cô! Nhưng thấy cô ngủ ngon quá nên không nỡ đánh thức (!).

Khác với những lần trước, Thùy Linh không còn bị choáng váng vì cái sự thực tàn nhẫn đều giả trong câu nói của Tư Hường. Cô hỏi lại hắn bằng giọng nói bỗng trở nên thản nhiên đến băng giá:

-Vậy là ông đã nuốt lời hứa?

Tư Hường bỗng cười phá lên. Tiếng cười lạnh lẽo của hắn âm vang qua các vách đá nghe như tiếng cười của quỷ sứ. Trong khoảng lặng giữa những tiếng cười ấy, hắn nói với Thùy Linh bằng giọng thản nhiên tàn nhẫn:

-Cô thiệt ngây thơ quá. Sao lại tin vào lời hứa của một thằng kẻ cướp?

Thùy Linh nghiêng chặt răng lại và khuôn mặt cô bỗng biến dạng. Nhưng sự căm giận ấy lại làm cho Tư Hường thích thú. Hắn cười khùng khục, nhìn cô ta bằng ánh mắt giễu cợt và nói:

-Cô cứ việc làm bạn với những bộ xương! Nếu hòn đảo hoang này có thêm một bộ xương nữa thì chắc vẫn đủ chỗ thôi!

Sau câu nói ấy, Tư Hường thản nhiên cúi xuống để tháo nốt dây neo. Trong khoảnh khắc ấy, nỗi căm giận trào lên trong con người Thùy Linh. Khi Tư Hường vừa cởi xong dây và định nổ máy chiếc xuồng, cô chìa thẳng khẩu súng ngắn hấn và thét lên:

-Tư Hường! Mày phải chết!

Tư Hường quay ngoắt lại. Hấn đã nhìn thấy khẩu súng đang rung lên trong tay Thùy Linh. Trong giây phút đó, trên khuôn mặt của hấn lộ rõ sự hoảng hốt. Hấn vội đưa hai tay ra phía trước như muốn chặn đường đạn sắp bay tới và từ cái miệng méo xệch bật ra những tiếng lấp bắp vội vã:

-Không!.. Đừng... bắn!

Nỗi căm giận trào lên đôi tay. Thùy Linh nghiêng răng bóp cò. Nhưng súng không nổ. Chớp lấy cơ hội đó, Tư Hường nhảy vọt ra khỏi xuồng và từ dưới mép nước, hấn lao thẳng đến chỗ Thùy Linh đang đứng với đôi mắt trợn tròn ngầu đỏ. Trong giây phút đó, trông hấn giống như một con thú dữ, đang lao tới chỗ con mồi của mình.

Có thể thấy rõ những nét tuyệt vọng trên khuôn mặt của Thùy Linh. Cô hạ khẩu súng xuống nhìn và khi đã nhận ra sơ xuất của mình, cô vội vã bật chốt. Điều may mắn là Sáu Bình chồng cô cũng có một khẩu súng ngắn loại này và anh ta thường tháo lắp, lau chùi ở nhà. Một trong những lần như vậy, Sáu Bình đã chỉ cho Thùy Linh cách sử dụng súng và còn nói đùa: “Đã là vợ lính thì phải biết bắn súng”. Khi nói như vậy, chắc anh ta không hề biết rằng đó là một tiên đoán đúng và điều đó đã trở thành cái phao cứu mạng cho vợ anh ta trong hoàn cảnh khốc liệt này.

Trong khi Tư Hường vẫn nhảy thoăn thoắt qua những phiến đá trơn tuột và đã đến gần được chỗ Thùy Linh đang đứng thì cũng là lúc cô đã bật chốt an toàn. Khi cái khuôn mặt man dại của hấn vừa áp sát tới và khi hấn vung tay lên định cướp lấy khẩu súng thì những ngón tay co quắp trên cò súng của Thùy Linh đã làm cho súng nổ. Viên đạn xuyên thẳng vào giữa trán Tư Hường. Hấn nhảy dựng lên rồi đổ vật xuống, lăn qua những phiến đá rồi rơi xuống gần mép nước - chỗ chiếc xuồng vẫn đang bập bênh ở chân đảo.

Trên mỏm đá, Thùy Linh đứng nhìn như bị hút vào cái xác vẫn đang còn co giật của Tư Hường. Cô buông thõng hai tay. Khẩu súng rời ra khỏi đôi bàn tay, rơi xuống một kẽ đá. Thùy Linh lão đảo bước xuống khỏi mỏm đá. Cô bước đi như một kẻ như một kẻ hoàn toàn mất trí trên những phiến đá với hai cánh tay buông thõng rã rời. Trên khuôn mặt của cô là một đôi mắt trống rỗng, vô hồn và mái tóc bị gió biển xô tung, rối như một tấm mạng bị rách tả tơi.

***

Đã mất gần một giờ đồng hồ mà Thùy Linh vẫn chưa nỏ được máy của chiếc xuồng. Cuối cùng, cô đành bó tay ngồi trên xuồng và nhìn ra xung quanh bằng ánh mắt tuyệt vọng. Cô cứ ngồi như thế cho tới trưa mới quay trở lại hang đá.

Buổi chiều, cô lại ra mỏm đá quen thuộc, ngồi ngóng ra biển trong dáng vẻ tuyệt vọng. Cuối cùng, số phận dường cũng đã mỉm cười với cô. Vào cuối giờ chiều, Thùy Linh nhìn thấy một chiếc thuyền đánh cá đang đi ngang qua đảo. Cô đứng phắt lên, cởi chiếc áo ngoài ra cầm tay và vừa la hét, vừa ríu rít vẫy gọi.

Những người trên thuyền đã nhận ra tín hiệu của Thùy Linh. Chiếc thuyền thong thả quay mũi hướng vào hòn đảo. Đó là một thuyền đánh cá đang trở về, trên thuyền có một ông già và ba thanh niên trẻ tuổi. Khi thuyền đã xấp lại gần đảo, ông già đứng trên mũi thuyền quan sát kỹ lưỡng hồi lâu rồi hỏi vọng lên bờ:

-Cô là ai? Sao lại ở đây? Còn ai nữa không?

Thùy Linh bật khóc. Cô nhìn xuống mép nước, nơi cái xác của tên Tư Hường vẫn đang nằm vắt trên một mỏm đá. Những người trên thuyền cũng đã nhận ra điều đó. Ông già lăm lăm mái chèo, trừng trừng nhìn cô bằng ánh mắt cảnh giác:

-Ở đây có người chết. Cô là ai?

Thùy Linh không trả lời mà chỉ ôm mặt khóc nức nở. Trong khi đó, chiếc thuyền từ từ xấp vào bờ đá của đảo. Để lại hai người trên thuyền, ông

già và một thanh niên to khỏe nhảy lên đảo. Họ tiến lại gần Thùy Linh bằng những bước chân cảnh giác. Khi đã tới cách cô mười bước chân, hai người dừng lại. Ông già nhắc lại câu hỏi ban nãy:

-Cô là ai? Sao lại ở đây? Còn ai trên đảo nữa không?

Thùy Linh không trả lời câu hỏi ấy mà bỗng nói bằng giọng căm hờn:

-Hắn phải đền mạng vì tội ác của hắn.

Một lát sau, khi đã bình tĩnh hơn, cô kể lại câu chuyện đã xảy ra trên đảo bằng những từ ngữ lộn xộn và giọng nói khản đặc, có lúc tắc nghẹn vì uất hận. Cuối cùng, cô chỉ vào cái xác của Tư Hường, nói dần từng tiếng:

-Đó là một tên cướp. Cháu phải tự vệ...

Người thanh niên từ đầu chỉ lắng nghe, bây giờ mới lên tiếng:

-Chúng tôi là ngư dân, cũng ở trong đội dân phòng. Hòn đảo này thuộc khu vực chúng tôi kiểm soát, từ trước tới giờ hoàn toàn yên lành. Nay có kẻ gian đột nhập, chúng tôi sẽ báo cho biên phòng và công an xử lý. Bây giờ chị phải sang thuyền của chúng tôi. Còn cái xác và cái xuồng máy tang vật này sẽ có người giải quyết...

Nói xong, anh ra hiệu cho Thùy Linh lên thuyền của mình rồi nhảy xuống buộc lại dây neo chiếc xuồng của Tư Hường cho thật chắc chắn. Khi tất cả đã ở trên thuyền, họ nhanh chóng nổ máy, hướng về đất liền. Chiếc thuyền lao đi trong ráng chiều đang bao trùm trên mặt biển.

Ở trên thuyền, ông già lặng lẽ quan sát Thùy Linh vẫn đang ngồi thất thần với đôi mắt trống rỗng. Ông hỏi bằng giọng thông cảm:

-Cô sống ở đâu?

-Dạ, con ở thành phố...

-Cô sống với ai?

-Dạ, một mình.

Ông già định hỏi gì nữa nhưng rồi lại thôi. Ông trầm ngâm đưa mắt nhìn biển mênh mông rồi bỗng quay lại phía Thùy Linh, nói giọng ôn tồn:

-Bây giờ về Ủy ban xã trình báo đã. Khi nào xong việc, tôi bảo thằng Ba đưa cô lên thành phố.

Nhận thấy anh mắt biết ơn của Thùy Linh, ông chậm rãi:

-Tôi thấy có lẽ cô là người thật thà. Cô đã khổ nhiều rồi. Nếu chẳng may bị rơi vào hoàn cảnh như cô, không phải ai cũng giữ được cái mạng của mình đâu.

Sự chân thành trong những lời nói ấy làm cho Thùy Linh xúc động thực sự. Không nén được, cô bật khóc nức nở. Tất cả những đau đớn, hoảng loạn của những ngày vừa qua bây giờ mới có dịp bộc lộ. Rồi cô ngẩng lên nhìn ông, nói bằng giọng đầy nước mắt:

-Cảm ơn bác. Cháu không bao giờ quên ơn bác!

4.

Lúc đó vào khoảng 7 giờ tối.

Trên đường phố nhỏ có quán giải khát mang tên “Dạ Hương”, dòng người xe vẫn tấp nập như thường ngày. Tuy nhiên, hôm nay quán Dạ Hương đóng. Chỉ có một bóng điện nhỏ tỏa ra thứ ánh sáng vàng vọt, một mồi ở ngay trước cửa.

Một một chiếc xe máy với gã đàn ông dáng thấp đậm, lực lưỡng ngồi trên đã hai lần đi qua quán Dạ Hương. Ít phút sau, chiếc xe quay lại lần thứ ba và ghé lại mé bên kia đường. Ở đó, có một bé gái trạc 13, 14 tuổi đang đẩy chiếc xe nhỏ trên có tủ kính đựng thuốc lá. Gã đàn ông mua một gói thuốc và lấy ra một điếu, châm lửa rồi hỏi bé gái bán thuốc lá:

-Nhỏ vẫn thường bán hàng ở đây hả?

-Dạ vâng. Chú hỏi chi?

-Sao mấy bữa rày, quán Dạ Hương đóng cửa hoài vậy?

Em bé ngược lên nhìn khách hàng của mình:

-Bị công an bắt ráo tội rồi!

Gã đàn ông hơi giật mình. Bàn tay châm thuốc của hắn bỗng hơi run run. Hắn hỏi tiếp bằng giọng chột nhỏ lại:

-Bị bắt? Mà sao nhỏ rành vậy?

Em bé vẫn nói bằng giọng hồn nhiên:

-Thì bữa hôm, cháu cũng bán hàng ở đây mà. Công an đến bao vây, khóa tay chủ nhà. Nghe nói là trùm phe vàng bạc gì đó!

Trước khi lên xe phóng đi, gã đàn ông còn hỏi thêm một câu nữa:

-Nhưng... lâu chưa?

-Mới hai ngày thôi! - Em bé trả lời và thật thà hỏi - Chú bà con với họ à?

Gã đàn ông không trả lời. Hắn quay đi như không muốn để em bé nhìn thấy mặt mình. Nhưng đứa bé cũng đã kịp nhận thấy trên khuôn mặt của ông khách có một vết sẹo kéo dài từ mép trái xuống đến cằm. Vết sẹo ấy, cộng với bộ ria mép, làm cho người ta có cảm giác bộ ria bị lệch hẳn về bên trái. Đến đây, chắc bạn đọc cũng đoán ra được. Đó chính là Ba Thọ - kẻ đã thoát khỏi cuộc vây bắt của công an ở Vũng Tàu cách đó ít ngày.

Chỉ trong một thoáng, chiếc xe máy của Ba Thọ đã mất dạng trong dòng người xe nhộn nhịp trên phố.

***

Khoảng nửa giờ sau đó, chiếc xe máy cùng với Ba Thọ dừng lại trước một quán giải khát có vẻ ngoài khá lòe loẹt có biển hiệu là “Kiều Trinh”, nằm ở một góc của một ngã tư lớn. Từ xa, người ta có thể nhìn thấy cái bảng quảng cáo ở cửa ra vào của quán. Tấm biển vẽ hình một cô gái có mái tóc xoăn tít, một tay cầm lon bia Assbi, tay kia cầm điếu thuốc thơm đang tỏa khói. Khách bước vào quán sẽ thấy ngay hai cô gái béo mập, mũm mĩm như hai con búp bê khổng lồ đang ngồi sau quầy hàng. Nếu lại gần hơn nữa, có thể thấy cả hai cô gái đó đều là người lai: một cô có mái tóc xoăn tít màu nâu, còn cô kia tóc vàng.

Ba Thọ dựng xe và thông thả bước vào trong quán. Thấy hắn vừa bước vào, cô gái tóc xoăn đứng dậy, lễ phép cúi chào. Ba Thọ im lặng gật đầu. Trong quán lúc đó cũng có khá đông khách đang ngồi rải rác trong các góc mờ tối dưới ánh đèn màu xanh dịu. Sau khi đã nhìn nhanh xung quanh,

Ba Thạo bước lại chỗ một chiếc bàn còn trống đặt khuất sau một chậu cây cảnh lớn ở ngay cạnh quầy hàng. Hắnh vừa ngồi xuống, cô tóc xoắnh đã nhanh nhắnh bước tới và hỏi bằng giọng ngọt ngào:

-Dạ thưa! Anh Hai dùng chi?

-Cho cà phê. Một gói ba số - Ba Thạo nói mà không nhìn cô chủ.

Cô gái nhanh nhắnh trở lại quầy. Ba Thạo ngồi xuống ghé và tiếp tục quan sát xung quanh một cách kín đáo. Cái tin chẳng lành về vụ bắt bớ ở quán Dạ Hương vẫn đang khiến cho hắnh choắnh váng và trở nên thận trọng hơn trước. Cái bàn mà hắnh chọn ngồi này rất thuận lợi cho việc quan sát xung quanh và quan sát cả bên ngoài đường phố nữa. Nhưng hình như không có gì đáng ngại. Trong quán lúc đó những ba đôi trai gái đang chúí vào nhau thì thảo câu chuyện muôn thuở của họ. Ở chiếc bàn gần chỗ hắnh ngồi có bốn người - ba đàn ông và một đàn bà đang nghiêng ngắ cười nói. Chắc hắnh đây là dân ép-phe vừa trúng đậm. Ở gần quầy bán hàng còn có một ông già trầm tư ngồi một mình và đang chăm chú nhắp từng ngụm cà phê đen quắnh....

Cô gái tóc xoắnh mang đến cho ba Thạo ly cà phê và gói thuốc lá đặt trên một cái khay nhỏ. Sau khi đã đặt các thứ xuống trước mặt khách, cô ta hỏi bằng giọng lả lơi:

-Anh Hai cần chi nữa không?

(Còn tiếp)

Đức Dũng